

IGEN, IGEN, IGEN- de mire is?

2013.11.10.

Utolsó frissítés 2013.11.10.

IGEN, IGEN, IGEN- de mire is?

És boldogan élnek...? De mi az a boldogság, amire két ember esküt tesz, amikor összeházasodnak, vagy összebútoroznak? Talán arra gondolnak, hogy most aztán már életük végéig lubickolnak csak csupa szép és jó dolgokban, amíg meg nem halnak? Esetleg majd azt is boldogan és kéz a kézben?

És sokáig jó is ez az összefonódottság
Hatalmas érzések kerítenek hatalmukba: ez én vagyok, vagy ez már te vagy? Két test, egy lélek, vagy kétféjű, de egytestű lények. A lényeg: mindig együtt leszek veled, amíg csak élek, sőt talán még azután is.

Rabigában görnyedve

Aztán szállnak a darvak, és múlnak az évek, és egyre halkabb lesz ez az ének. Vagy hangosabb a vitáktól, a veszekedésektől, a kiborulásoktól, s a sokktól, hogy még mindig ezzel az emberrel kell élnem, amikor még annyi más lehetőség is van a világban (például a Huffnäger Pista). De nem is ez a nagy baj, hanem hogy tényleg azt érzem, korlátozva vagyok tőle és általa, és már menekülnék a nehéz rabságból.

Nem tudom azonban ezt felnőtt módon megoldani, és ha mégis tudnám, akkor meg ő nem képes azt felnőtt módon fogadni és megérteni. Hogy miért is nem?

Mert legtöbbször jól bevált gyermekkori minták és szülői játszmák kerítenek hatalmukba, és csak reagálunk vadul, mint a kutyák, akik azt sem tudjuk, hogy miért, de mindig ugatnunk kell (tisztelet a kivételnek).

És mit is ugatnánk folyamatosan?

Hát azt, hogy ÉN én vagyok, és szeretném érezni a határaitam, sőt szeretném meghúzni a határaitam az ő számára is, mert úgy érzem, hogy az egybeolvadással kezdem elveszíteni magamat.

Jó volt lubickolni egy darabig a meleg vízű összefonódásban, de közben valami elveszett belőlem, és talán egyre nagyobb részeim vesztek el. Már nem tudom, hol kezdődöm én, és hol kezdődik ő.

Az első IGEN után az első NEM!

Ki akarok menekülni a börtönből, és ezért mindent megteszek!

Provokálom a másikat, hogy ne nekem kelljen kimondanom. Elviselhetetlenül kezdek viselkedni, hogy ő dobjon ki inkább, vagy ő mondjon erre valamit, vagyis hogy engedélyt adjon távozásra. Beteg leszek, frusztrált leszek, amortizálom magam körül az életet, belefogok mindenféle pótcselekvésbe, de mégsem látom a megoldást. Úgy érzem, nincs kiút, és csak egyik veszekedés jön a másik után. Minden felborul. Csalódtam magamban, csalódtam a másik emberben, csalódtam a kapcsolatunkban.

El akarok válni!

Ámde ez sem megy könnyen. Mert mondjuk a másik nem akar, vagy akar, de úgy tesz, mintha nem akarna, s ezért a legkülönfélébb akadályokat gördíti elém. Ahol gyerek van, ott még többet. A gyerek a legtöbb esetben egyáltalán nem is számít, csak hogy ki lesz a látszólagos győztes, aki mindent visz. Közben pedig tönkremegy a házasság, a kapcsolat, az idegeink és a gyerekeink egyaránt.

Jó, jó. Ez egy eléggé sötét kép, és lehet más-kép(p) is. De azért lássuk be, a fenti menetet nagyon sokan átélik sajnos, és nem igazán látnak kiutat belőle.

Az első IGEN után jön tehát az első NEM

S ha nem lépünk tovább a kapcsolaton belül, akkor akár végleges szakítás és törés is lehet. De miért van ez így?

Azért mert elénk kerül színes-szagos szélesvásznúban minden, amit nem akarunk és/vagy nem is tudunk meglátni önmagunkról. Minden párkapcsolat alapvetően TÜKÖR a másik számára, és ha a tükör már nem mutat szépet, akkor inkább összetörjük azt.

Pedig itt és ezen a ponton lehetne megtenni a következő lépést, azaz a következő IGEN-t.

A második IGEN

Hogy mire? Hát önmagunkra.

ÉN vagyok, aki vagyok, és szeretnék az lenni mindenféle korlátozás nélkül, aki vagyok, azzá lenni, amire ide születtem, azt tenni, amit tudok és szeretek. Anélkül, hogy abba beleszólna valaki; anélkül, hogy felülbírálnák, nem engednék, minősítenék, módosítanák, megszólánának, vagy gúnyolnának érte. Szeretném azt érezni, hogy vannak határaitam, hogy tudom, ki vagyok és miért vagyok én; hogy jól érezzem magam a saját bőrömben és nem a börtönömben én is. Meg talán ő

is, ha képes lenne ezt felfogni, és elindulni saját maga felé is… Mert szép szép a szerelem, de ne csináljunk egy egóból egy kettős egót!

Van mindenféle egó, ami azt jelenti, valamiből tornyot építünk, ami következésképpen le is fog omlani egyszer, és az nagyon fájdalmas lesz, talán annyira, hogy ki se bírjuk, túl se éljük. Hát akkor meg minek építünk tornyokat, önkorlátozó gátakat a magunk és a másunk számára? Hogy minek?

Hát mert panaszkodni és boldogtalannak lenni még mindig sokkal megszokottabb állapot, mint végre valóban boldogan élni.

De álljunk csak meg itt egy szóra!

Hát nem arra tettünk esküt, hogy boldogan élünk, míg meg nem halunk? Senki nem mondta nekünk, hogy ácsi, bácsi, azért lehet, hogy nem eszik ezt a kását ilyen forrón, és eljőhet a lanyhulás vagy a lány hullás, a lelassulás, a langyosodás, sőt a kihűlés ideje is. Brrrrrrrr.

És most itt van, eljött, és borzongunk a hidegtől, és talán csak akkor érezzük önmagunkat, ha valami fáj… Ki akarunk lépni ebből az állapotból teljesen jogosan. De hogyan?

Sorozatomban következő részében a harmadik IGEN-ről lesz szó…

Bors Mari MIRA